

Sygn. akt I ACz 180/12

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Mieczysław Brzdąk

Sędziowie: SA Ewa Jastrzębska

SO del. Tomasz Ślęzak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi R. J.

o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 listopada 2011 r. w sprawie z powództwa R. J. przeciwko Gminie T. i Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w T. o ustalenie i zapłatę, sygn. akt I C 466/11,

na skutek zażalenia skarżącego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 października 2012 r., sygn. akt I C 637/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 180/13

UZASADNIENIE

R. J. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 listopada 2011 r., w sprawie o sygn. akt I C 466/11 z jego powództwa przeciwko Gminie Miasta T. i Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego w T. o ustalenie i zapłatę.

W uzasadnieniu skargi podał, że powyższy wyrok został oparty na sfalszowanych danych wynikających z fałszywych dokumentów wydanych przez pozwaną Gminę T..

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Katowicach odrzucił wniesioną przez R. J. skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 listopada 2011 r., sygn. akt I C 466/11. W uzasadnieniu Sąd I instancji stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie skarżący powołał przepis art.403 § 1 pkt 1 k.p.c., określający podstawę do wznowienia postępowania, co nie przesądziło jednak, że skarga została istotnie oparta na podstawie wznowienia wynikającej z tego przepisu. Wnoszący skargę nie twierdził, że w toku procesu posługiwano się dokumentem podrobionym lub przerobionym, twierdził natomiast, iż pozwana Gmina przedstawiła Sądowi bliżej nieokreślone dokumenty, w których podano fikcyjne wartości, w następstwie czego wymieniony powyżej wyrok z dnia 2 listopada 2011 r. został oparty na fałszywych dowodach. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że treść skargi o wznowienie postępowania wniesionej przez R. J. nie pozwala przyjąć, że została ona oparta o którąkolwiek z ustawowych podstaw do wznowienia postępowania.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnoszący skargę stwierdził między innymi, że pozwana Gmina T. przedłożyła fikcyjne dane o jego zadłużeniu powstałym w związku z korzystaniem z lokalu mieszkalnego, w którym R. J. nigdy nie zamieszkiwał. Skarżący wniósł o zmianę postanowienia i zasądzenie odszkodowania oraz zadośćuczynienia w wysokościach jakich dochodził w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 listopada 2011 r. sygn. akt I C 466/11.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Obowiązek wskazania podstawy wznowienia postępowania wymaga uwzględnienia wyczerpującego katalogu podstaw wznowienia przewidzianych przez ustawę i oparcie skargi wyłącznie o podstawę wskazaną w art. 401 k.p.c. – 403 k.p.c. Wskazanie podstawy wznowienia powinno się odbyć poprzez określenie okoliczności uzasadniających złożenie skargi. Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji w rozpoznawanej sprawie nie sposób przyjąć, że wniesiona przez R. J. skarga o wznowienie postępowania została oparta na, którejkolwiek z ustawowych podstaw, skoro w jej uzasadnieniu ograniczył się jedynie do wskazania, że pozwana Gmina przedstawiła „takie dokumenty, które są fałszywymi dowodami o fikcyjnie podanych wartościach” (k. 4) nie precyzując przy tym o jakie dokumenty chodzi, ani też na czym miałyby polegać ich sfalszowanie. Mimo że wnoszącemu skargę znane były przyczyny jej odrzucenia, to w zażaleniu na zaskarżone postanowienie nie zawarł on jakichkolwiek argumentów pozwalających na uznanie, że wskazane powyżej braki skargi zostały usunięte. W szczególności zaś nie wskazał okoliczności, z których wynika, iż w rozpoznawanej sprawie rzeczywiście wystąpiła podstawa wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w przewidziana w przepisie art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zaznaczyć również należy, że R. J. wnosząc skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 listopada 2011 r., sygn. akt I C 466/11, wbrew przepisowi art. 409 k.p.c. nie wskazał okoliczności stwierdzających wniesienie skargi w terminie. Zgodnie z przepisem art. 407 § 1 k.p.c. skargę wnosi się w terminie trzymiesięcznym, który liczy się od dnia w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia.

W niniejszej sprawie składający skargę upatruje podstaw wznowienia w tym, że w jego mniemaniu wyrok został oparty na dokumencie przerobionym lub podrobionym (k. 3, 4, 30) odnosząc te twierdzenia do złożonych przez Gminę T. dokumentów zawierających informacje o zadłużeniu R. J.. Owe dokumenty zostały przedłożone na rozprawie w dniu 18 października 2011 r. (k. 248 akt I C466/11), na której skarżący był obecny, a co istotniejsze kwestionował ich prawidłowości w piśmie pochodzącym z 26 października 2011 r. (k. 253 akt I C 466/11). Skoro zatem o okolicznościach stanowiących, w ocenie R. J., podstawę do wniesienia skargi, o której mowa w art. 399 § 1 k.p.c. dowiedział się on pod koniec października 2011 r., zaś skargę wniesiono 16 sierpnia 2012 r. (data złożenia w urzędzie pocztowym, k. 5), to uznać należy, że złożono ją po terminie i także z tej przyczyny podlegała ona odrzuceniu (art. 409 k.p.c.).

Podzielić również należy stanowisko Sądu Okręgowego w przedmiocie oceny charakteru przestępstw przeciwko dokumentom, których w ocenie wnoszącego skargę rzekomo „dopuszcza się” pozwana Gmina i uznać, że opisany w skardze stan faktyczny nie odpowiada znamionom przestępstw podrobienia i przerobienia dokumentów. Tymczasem wyłącznie dwa wymienione powyżej czyny zabronione stanowią, stosownie do przepisu art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. podstawę wznowienia postępowania. Skarżący zaś powołuje się, że pozwana: „załączyła fikcyjne dane o (...) zadłużeniach” (k. 30), przedstawiła dokumenty, które są fałszywymi dowodami „o fikcyjnych podanych wartościach” (k. 4). Zatem przypisywane przez skarżącego stronie pozwanej zachowania odpowiadałyby ustawowym znamionom przestępstwa poświadczenia nieprawdy, które jak trafnie zauważył Sąd I instancji, nie stanowi podstawy wznowienia z art. 403 § 1 pkt 1 i 2.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie.